

(P129) ອປປກເຄ ສຕ່ງລີ ໄກສມພິບຍໍ ວິທຽນເຕ, ສລາວກສງມະສສ ຕາມຄຕສສ ມහຸໂຕ ລາກສກກາໂຮ ນິພຸພຕູ ພ

ໃນກາລອັນເປົ້າລ່ວງອື່ນເອົາ ຄຣົ້ນເມື່ອພຣະຄາສດາ ປະທັບອູ້ຍ່ອງໆ ໃນພຣະນະຄຣູ່ຂອ່ວ່າໂກລັ້ມພີ, ອ. ລາກແລລະສັກກາຮະ ອັນໄຫ້ຢູ່
ບັນເກີດແລ້ວ ແກ່ພຣະຕາຄຕ ຜູ້ເປົ້າໄປກັບດ້ວຍໝູ່ແທ່ງພຣະສາກ ແລ້ວ

ຕາຕັກ ວິທີເນັດຊ່າທີ່ຫຼັກ ມະນຸລັດ ວິທີ່ ປະລິບຸດ “ກຸ່ສົດຖາ, ກຸ່ສຳປຸດຕະເໂຣ, ກຸ່ມາໂມຄົດລານຕະເໂຣ, ກຸ່ມາກສູປະຕະເໂຣ, ກຸ່ກາທິຍຕະເໂຣ, ກຸ່ອນຮູ້ອຸດຕະເໂຣ, ກຸ່ວານນຸ່ມຕະເໂຣ, ກຸ່ກຸດຕະເໂຣ, ກຸ່ກິມພືລືຕະເໂຣຕີ ອົບຕິມາສາວການ ນິສິນຸ້ງຈານ ໂວໂລເກນຸຕາ ວິຈະນິ ພ

อ. มหุษย์ ท. (ในพระนครชื่อว่า กอลัมพี) นั่น ผู้มีวัตถุมีผ้าและเกล็ดเป็นต้นไม่มีอ เข้าไปแล้ว สุวิหาร (ตามแล้ว) ว่า “อ. พระคากาดา (ย้อมประทับอยู่ ณ ที่) ไหน, อ. พระกระซื่อว่าสารีรุ่นตร (ย้อมอยู่ ณ ที่) ไหน, อ. พระกระซื่อว่ามหาโมคคล ลานะ (ย้อมอยู่ ณ ที่) ไหน, อ. พระกระซื่อว่ามหาภักสสปะ (ย้อมอยู่ ณ ที่) ไหน, อ. พระกระซื่อว่าภททิยะ (ย้อมอยู่ ณ ที่) ไหน, อ. พระกระซื่อว่าอนุรุทธะ (ย้อมอยู่ ณ ที่) ไหน, อ. พระกระซื่อว่าอานනท (ย้อมอยู่ ณ ที่) ไหน, อ. พระกระซื่อว่าภาครุ (ย้อมอยู่ ณ ที่) ไหน, อ. พระกระซื่อว่ากิมพิลัง (ย้อมอยู่ ณ ที่) ไหน” ดังนี้ ย้อมเที่ยวแลดูอยู่ ซึ่งที่แห่งพระ สาวกผู้ใหญ่แปดสิบ ท. นั่งแล้ว ๆ

“ເຫວັດຕາຕະໂລໂ” ກໍ່ ນິລືນໂນ ວ້າ ຈີໂຕ ວາຕີ ປຸຈນໂຕ ນາມ ນຕົມ ໃ

ชื่อ (อ. มนูษย์) ผู้ถ้ามอยู่ ว่า “อ. พระเเกระชีอว่าเทวทัต นั่งแล้ว หรือ หรือว่า ยืนอยู่แล้ว (ณ ที่) ไก่น” ดังนี้ ยอมไม่มี ฯ

ໄສ ຈິນුຕລີ “ວໍທ່ານ ເຄຫຼາ ສທຸກໍ່ຢ່າວ ປັບປືໃຕ, ເຄຫຼີ ຂດຖະຍົບພັບພື້ນຕາ, ວໍທ່ານ ຂຕຸຕິຍົບພັບພື້ນຕາ; ລາກສຸກເກຮົາຮູ້ອານຸສຳ ເຄຫຼ ປົບປືສຸກນຸ້ມ, ມມ ນາມ ດ້ວຍຕັ້ງ ນັກ, ແກ່ ນຸ້ມ ໂດຍ ສທຸກໍ່ ເຄຫຼ ທຸກໆ ຖ້າ ກໍ ປະເທດວາ ມມ ລາກສຸກ ການ ນີ້ພັດຕະແຍຍນຕີ ພ

(อ. พระเทวทัต) นั้น คิดแล้ว ว่า “อ. เราก็เป็นผู้บัวชแล้ว กับ (ด้วยกิจกุช ท.) เหล่านั้นนั่นเที่ยง (ย่อมเป็น), (อ. กิกกุช ท.) แม้เหล่านั้น เป็นผู้บัวชแล้วจากตรากุลแห่งกษัตริย์ (ย่อมเป็น), เม้ม อ. เราก็เป็นผู้บัวชแล้วจากตรากุลแห่งกษัตริย์ (ย่อมเป็น), อ. มณุษย์ ท. ผู้มีลักษณะลักษณะในเมือ ย่อมแล้วห่า (ซึ่งกิจกุช ท.) เหล่านั้น, แม้ม (อ. มณุษย์) ผู้ถืออาوا ซึ่งซื่อ ของเราย่อมไม่มี, (อ. เราก็เป็น โดยความเป็นอันเดียวกัน กับ ด้วยไครหนอแล ยังไคร ให้เลื่อมใจแล้ว ยังลักษณะลักษณะ พึงให้บังเกิด แก่เรา” ดังนี้ ฯ

ອານຸສ ເອຕທໂທລີ “ອຍໆ ລາຊາ ພິມພິສາໂຣ ປັຈມທສສແນວ ເອກາທສනຫຼາເທິ ສທຸງໝື ໂສຕາປາດຸຕິພເລ ປັຕິກູງຈົບົດ, ນ ສກ ກາ ເອເຕັນ ສທຸງໝື ເອກໂຕ ກວິຖຸ່, ໂກສລຮຽນຢາປີ ສທຸງໝື ນ ສກກາ ເອກໂຕ ກວິຖຸ່, ອຍໆ ໂຍ ປັນ ຮູບໂລ ປຸ້ຕໂຕ ອໜາຕສຕ ຕຸກມາໂຣ ກສສຈີ ຄູ້ໂທລົ່ ນ ທ່ານາຕີ, ເອເຕັນ ສທຸງໝື ເອກໂຕ ກວິສສາມີຕີ ບ

ครั้งนี้ (อ. ความคิด) นั่น ว่า “อ. พระราชา พระนามว่าพิมพิสาร นี้ ทรงตั้งอยู่เฉพาะแล้ว ในโสดาปัตติผล กับ ด้วยเหตุสิบเอ็ด ท. ด้วยการเห็นครั้งที่หนึ่งนั่นเที่ยว, (อันเร) ไม่อาจ เพื่ออันเป็น โดยความเป็นอันเดียวกัน กับ (ด้วยพระราชาพระนามว่าพิมพิสาร) นั่น, (คัมภี) ไม่อาจ เพื่อคัมภี เป็นโดยความเป็นอันเดียวกัน กับ แห่งด้วยพระราชาแห่งเครื่องโนกสือ

ล่วงว่า อ. พระกุมารพระนามว่าอชาตคัต្តู ผู้เป็นพระโอรศ ของพระราชา นี้แล ย่อมไม่ทรงวู้ซึ่งคุณและโทษ ของใคร ๆ, (อ. เร) จักเป็น โดยความเป็นอันเดียวกัน กับ (ด้วยพระกุมารพระนามว่าอชาตคัต្តู) นั่น” ดังนี้ ได้มีแล้ว (แก่พระเทวทัต) นั้น ๆ

โส โภสมพิโต ราชคห คณตุวَا กุมาภรณ์ อภินิมมินตุวَا จตุตรา อาสวีเต จตุลุ หตุปาเทสุ เอก ดีวาย พนธิตุวَا เอก สีเต จุമพญา กตุวَا เอก เอกส์ กริตุวَا อิมาย อหิเมขลาย อากาสโต โหรุบุห อชาตสตุลุส อุจลุนเค นิลีทิตุวَا, เตน ภีเตน “โภส ตุวนติ วุฒิเต, “อห เทวทูตติ วตุวَا ตสส (**P130**) ภัยวินทนตถ ต อมตุภาว ปฏิสัคริตุวَا สงฆาภิปตติจีวรธโร ปรุโต จตุวَا ต ปสาเทตุวَا ลากสกุการ นิพุพตเตลี ฯ

(อ. พระเทวทัต) นั้น ไปแล้ว สู่พระนครชื่อว่าราชคฤห์ จาพระนครชื่อว่าโกลัมพี แหรนิตแล้ว ซึ่งเพศแห่งกุมา พันแล้ว ซึ่งอสรมิษ ท. สี ตัว ที่มีแต่เท้า ท. สี, (ซึ่งอสรมิษ) ตัวหนึ่ง ที่คอ, กระทำแล้ว (ซึ่งอสรมิษ) ตัวหนึ่ง ให้เป็นเกริด บัน คีรษะ, กระทำแล้ว (ซึ่งอสรมิษ) ตัวหนึ่ง ให้เครียงบ่า, ลงแล้ว จากอาการ ด้วยสัณวัลย์เป็นวิการแห่งสูญ นี้ นั้นแล้ว บัน พระเพลา ของพระกุมารพระนามว่าอชาตคัต្តู, (ครั้นเมื่อคำ) ว่า “อ. ท่าน เป็นไคร ย่อมเป็น” ดังนี้ (อันพระกุมารพระนาม ว่าอชาตคัต្តู) นั้น ผู้ก้าวแล้ว ตัวสแล้ว, ก้าวแล้ว ว่า “อ. เร ภีนกิกขุชื่อว่าเทวทัต (ย่อมเป็น)” ดังนี้ เปลี่ยนแล้ว ซึ่ง อัตภาพ นั้น เพื่ออันบรรเทาซึ่งความกลัว (ของพระกุมารพระนามว่าอชาตคัต្តู) นั้น เป็นผู้ทรงไว้ซึ่งผ้าลังณาภิและบำบัด และจีวร (เป็น) ยืนอยู่แล้ว ข้างพระพักตร์ (ยังพระกุมารพระนามว่าอชาตคัต្តู) นั้น ให้เลือมใส่แล้ว ยังลากและลักษณะ ให้บังเกิดแล้ว ฯ

โส ลากสกุการภิกขูโต “อห ภิกขุสุข บริหารสามีติ ปาปก จิตต์ อุปปาเทตุวَا สห จิตตุปปะเนห อิทธิโด บริ หายตุวَا สตุตการ เวทุนวิหาร สรวชิกาย บริสาย ธรรม แทเสนุต วนทิตุวَا อุภจายาสนา อุบชลิมปคุคุยห “ภา ภา กนต เอตรธิ ชินโน วุฒิโณ มหาลลก, อบปีสสุกโภ ทิภูจชมมสุขวิหาร อนุยุบชตุ; อห ภิกขุสุข บริหารสามี, นิยยาเหต แม ภิกขุสุขนติ วตุวَا สตุตราว เขฟลิกิวะเนห อปสาเทตุวَا ปฏิกุชิตโต, อนตุตมโน อิม ปจม ตตตต ต อาณาต พนธิตุวَا อปกุมิ ฯ

(อ. พระเทวทัต) นั้น ผู้อันลากและลักษณะครอบงำแล้ว บังจิต อันلامาก ว่า “อ. เร จักปกครอง ซึ่งหมู่แห่งภิกขุ” ดังนี้ ให้เกิดขึ้นแล้ว เลื่อมรอบแล้ว จากฤทธิ กับ ด้วยความเกิดขึ้นแห่งจิต ถวายบังคมแล้ว ซึ่งพระศาสดา ผู้ทรงแสดงอยู่ ซึ่ง ธรรม แก่บริษัท ผู้เป็นไปกับด้วยพระราชา ในพระวิหารชื่อว่าเวทุวัน ลูกขี้แผลแล้ว จากอสนะ ประคงแล้ว ซึ่งอัญชลิ กราบ ทูลแล้ว ว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อ. พระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ชราแล้ว เป็นผู้เฒ่าแล้ว เป็นผู้ถืออาชีวะเป็นแห่งคน แก่ (ย่อมเป็น) ในกาลนี้, (อ. พระผู้มีพระภาคเจ้า) ผู้มีความขวนขวยน้อย ของทรงตามประกอบ ซึ่งธรรมเป็นเครื่องอยู่ ภายในธรรมอันลัตว์เห็นแล้ว, อ. ข้าพระองค์ จักปกครอง ซึ่งหมู่แห่งภิกขุ, (อ. พระองค์) ของทรงมองให้ ซึ่งหมู่แห่ง ภิกขุ แก่ข้าพระองค์” ดังนี้ ผู้อันพระศาสดาทรงรุกรานแล้ว ด้วยว่าทะว่าพระเทวทัตเพียงดังบุคคลผู้บิโภคซึ่งน้ำลาย ทรงห้ามแล้ว, เป็นผู้มีใจเชื่อของแห่งตน (เป็น) ผูกแล้ว ซึ่งความอาษาต นี้ ในพระตตตต ก่อน ได้หลีกไปแล้ว ฯ

อตสส ภา ราชคห ปกาสนียกมุ กาเรสิ ฯ

ครั้นนั้น อ. พระผู้มีพระภาคเจ้า (ทรงยังสังข์) ให้กำกับแล้ว ซึ่งกรรมอันลงที่พึงประกาศ (แก่พระเทวทัต) นั้น ในพระนครชื่อว่าราชคฤห์ ฯ

โส “ปริจจุโตทานิ อห์ สมเด่น โโคตเมน, อิทานิสุส อนเตตุ ภริสามีติ อาชาตสตุตุ อุปสุกมิติวา “ปุพเพ โข กุมา ม努สสา ทีหาญา, เอตรหิ อุปปายา, จานะ โข ปเนต วิชชติ, ย ตุว ภูมารา สมโน กาล ภเรียยาลี, เตนหิ ตุว ภูมาร ปิตร หนตัว ราชา โหหิ, อห์ ภควนต หนตัว พุทธิ ภวิสามีติ วตัว, ตสึมี ราชเช ปฏิภูจิ เต, ตตากตสุ วรา บุริส ปโยเชตัว, เตสุ โลตาปตติผล ปตัว นิวตุเตสุ, สย คิชณภูภ ภวิรุติตัว “อหเมว สมณ โโคตม ชีวิตา โටโรเปลสามีติ สิล ภวิชณิตัว รุหิรุปปุทกมุ่ง กตัว อึมินาปี อุปายен มาเรต ลอกโกโนโต ปุน นาฟ้าคิรี วิสุสุชชาเปล ฯ

(อ. พระเทวทัต) นั้น (คิดแล้ว) ว่า “ในกาลนี้ อ. เรายังผู้อันพระสมณะ ผู้โคดม ஸະรูปแล้ว (ย่อเมเป็น), ในกาลนี้ (อ. เรายา) จักระทำ ซึ่งความดีบ้ายมีใช่ประโยชน์ (แก่พระสมณะ ผู้โคดม) นั้น” ดังนี้ เข้าไปหาแล้ว ซึ่งพระกุมาพระนามว่า อาชาตคัตธุ ทูลแล้ว ว่า “ดูก่อนพระกุมา ในการก่อนแล้ว อ. ม努ชย์ ท. เป็นผู้มีอายุยืน (ได้เป็นแล้ว), ในกาลนี้ (อ. ม努ชย์ ท.) เป็นผู้มีอายุน้อย (ย่อเมเป็น), ก็ อ. พระองค์ เป็นพระกุมาที่เยาว์ มืออยู่ พึงกระทำ ซึ่งกาล ได, (อ. การกระทำ ซึ่งกาล แห่งพระองค์ ผู้เป็นพระกุมา) นั่น เป็นฐานะแล ย่อเม, ดูก่อนพระกุมา ถ้าอย่างนั้น อ. พระองค์ ปลงพระชนม์แล้ว ซึ่งพระบิดา เป็นพระราชา จงเป็น, อ. เรายังคงปลงพระชนม์แล้ว ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นพระพุทธเจ้า จักเป็น” ดังนี้, (ครั้น เมื่อพระกุมาพระนามว่าอาชาตคัตธุ) นั้น ทรงดำรงอยู่เฉพาะแล้ว ในความเป็นแห่งพระราชา, ประกอบแล้ว ซึ่งบุรุษ ท. เพื่ออันปลงพระชนม์ ซึ่งพระตถาคตเจ้า, (ครั้นเมื่อบุรุษ ท.) เหล่านั้น บรรลุแล้ว ซึ่งโลดาปตติผล กลับแล้ว, ขึ้นเฉพาะ แล้ว สู่ภูเขาชื่อว่าคิชณภูภ เอง กลิ้งแล้ว ซึ่งคิล่า (ด้วยอันคิด) ว่า “อ. เรายังเที่ยว จักปลงลง ซึ่งพระสมณะ ผู้โคดม จาก ชีวิต” ดังนี้ กระทำแล้ว ซึ่งกรรมคืออันยังพระโลหิตให้ห้อ ไม่อาจอยู่ เพื่ออัน (ยังพระตถาคต) ให้ลื้นพระชนม์ ด้วยอุบายน แม้นี้ (ยังบุคคล) ให้ปล่อยแล้ว ซึ่งช้างชื่อว่านาฟ้าคิรี อีก ฯ

ตสึมี อาศกุจฉนุเต, وانนุทตุเถริ อตตุโน ชีวิต สดุตุ (P131) ปริจจุชิตัว ปุริโต อภูจลิ ฯ

(ครั้นเมื่อห้องชื่อว่านาฟ้าคิรี) นั้น มาอยู่ อ. พระธรรมชื่อว่าอันนาร์ ஸະรูปแล้ว ซึ่งชีวิต ของตน เพื่อพระศาสดา ได้ยืน อยู่แล้ว ข้างพระพักตร์ ฯ

สตุติ นาค ทเมตัว นคร นิกุขมิตัว วิหาร อาคนุตัว อเนกเศสเสหิ อุปัสเกหิ ภวิห្ម มหาทาน บริภูบุชิต วา, ตสึมี ทิวเส สนุนปติตาน ภูจารสโภภิสุขตาม ราชคหวานีน อนปุพพิภก ภตติ ฯ

อ. พระศาสดา ทรงทราบแล้ว ซึ่งช้างตัวประเสริฐ เสต็จออกแล้ว จากราชนคร เสต็จมาแล้ว สุวิหาร เสวยแล้ว ซึ่งทาน ใหญ่ อันอันอุบาก ท. ผู้มีพันเมืองหิ่นน นำไปเฉพาะแล้ว, ตรัสแล้ว ซึ่งว้าเป็นเครื่องกล่าวโดยลำดับ (แก่ชัน ท.) ผู้อยู่ ในพระนครชื่อว่าราชคฤห์โดยปกติ ผู้อันบันทิตนับพร้อมแล้วว่าโภภิสิบแปด ผู้ปะชุมกันแล้ว ในวัน นั้น ฯ

จตุราลีติยา ปานเศสสาน ဓมมภิสโน ชาโต ฯ

อ. การรู้พิริมเหลพะซึ่งธรรม เกิดแล้ว แก่พันแห่งสัตว์ผู้มีลมปราณ ท. แปรสิบลี ฯ

“ອໂທ ມາຫາຄຸໂນ ອາຍສົມາ ອານນີໂທ; ຕາງໝູເປີ ນາມ ທັດຕິນາເດ ອາຄຈຸນແຕ, ອຕຸຕໂນ ຂົວິຕ ປຣີຈຸຈື້ຕຸວາ ສັດຖ ປຸ່ຣ ໂຕ ອກູຈາລືຕີ ເຕຣສັສ ຄຸນກຳ ສຸດຸວາ “ນ ກິກຸຂເວ ອິທາແນວ, ປຸ່ພຸເປັສ ມມຕຸດາຍ ຂົວິຕ ປຣີຈຸຈື້ເວາຕີ ວຕຸວາ ກິກຸຂ ທີ ຍາຈີໂຕ ຈຸລຸເທົ່ານັ້ນທີ່ສັກກຸງກຳບັດການ ກເສີ ໆ

(ອ. ພະຄາສດາ) ກຮສດັບແລ້ວ ຜຶ້ງວາຈາເປັນເຄື່ອງກລ່າວໜຶ່ງຄຸນ ຂອງພຣະເກຣະ ວ່າ “ໂອ ອ. ພະວານທີ່ ຜູ້ມີອາຍຸ ຜູ້ມີຄຸນມາກ , ດັ່ງນີ້ເມື່ອຊັ້ງຕຸວປະເຮົາລູ້ ທີ່ອ ຕັ້ມີອ່ຍ່າງນັ້ນເປັນຮູ່ປ ມາອຸ່ຽນ, ສລະຮອບແລ້ວ ຜຶ້ງຂົວິຕ ຂອງຕານ ໄດ້ຍືນອຸ່ຽນແລ້ວ ຂ້າງພຣະພັກຕົວ ຂອງພຣະຄາສດາ” ດັ່ງນີ້ ຕຣັສແລ້ວ ວ່າ “ດູກ່ອນກິກຸຂ ທ. (ອ. ອານນທີ່ ຍ່ອມສລະຮອບ ຜຶ້ງຂົວິຕ ເພື່ອປະໂຍ່ນ ແກ່ເຮົາ) ໃນກາລ ນີ້ນັ້ນທີ່ຍີວ ທາມໄດ້, (ອ. ອານນທີ່) ນັ້ນ ສລະຮອບແລ້ວ ຜຶ້ງຂົວິຕ ເພື່ອປະໂຍ່ນ ແກ່ເຮົານັ້ນທີ່ຍີວ ແມ່ນໃນກາລກ່ອນ” ດັ່ງນີ້ ຜູ້ອັນກິກຸຂ ທ. ຖຸລົງວອນແລ້ວ ຕຣັສແລ້ວ ຜຶ້ງຈຸລັກສ້າດກແລະມາຫັກສ້າດກແລະກັກກຸງກຳບັດການ ທ. ໆ